

Spejdernes Magasin

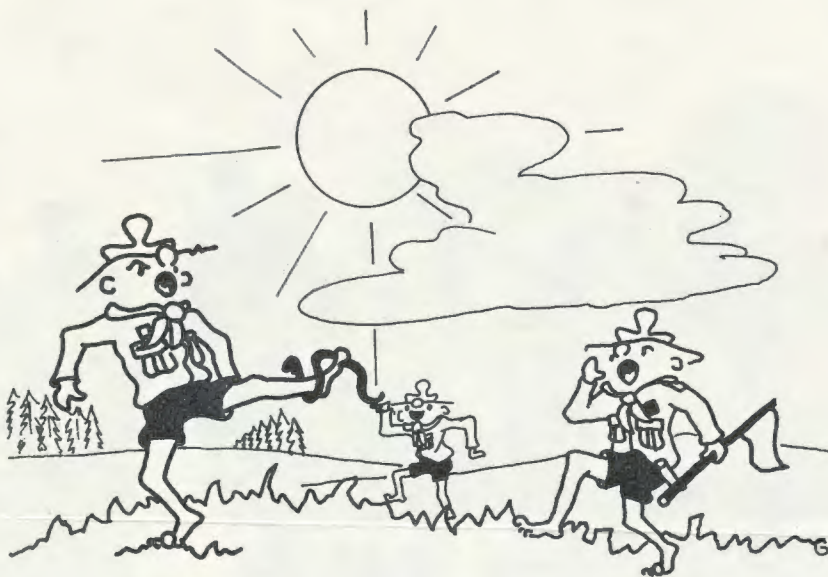
50. årgang nr. 8

November

1966

Opfriskningskursus i førstehjælp

Tekst: Sifon

Tegning: Gas

I dette nummer:

Jamborettdeltagere på Stevns
(Foto Bjørn Glyng)

Opfriskningskursus i førstehjælp .	142
Lav en talje (Kulsø-spalten)	143
Ildbor	144
Opfinderklubben	146
Spejdernes lommebog 1967	147
Skaden fra forrige nummer	147
Historien om et tropshus	148
Spejderjul 1966	149
Ti spørgsmål fra professoren	150
Rollo 66 - Nørre Distrikts	
Jamborette	152
Jungle-nyt	154
Lav selv en redningsvest	156
Landsskovmandsturneringen	
er i fuld gang	156
Spejder-Tidende	157
Internationalt	158
Æres-siden	159

ØRNEPATRULJEN GÅR TIL BIDDET

Under barfodsdans i lyngen på Grate Hede får unge Valdemar en hugorm mellem tæerne. Ormen, der er af den rigtige slags med zig-zag-stribe på ryggen, giver straks sit mishag til kende ved at tilføje vor unge ven et slangebid midt på underbenet. Derefter slanger den sig bort.

Tilbage står Ørnepatruljen og Valdemar, som iøvrigt har det glimrende! Hvad nu?

Se svaret side 159

TAK FOR FRIMÆRKERNE!

Det var en dejlig stor bunke brugte frimærker, der i den sidste tid er strømmet til Postbox 44, København K., men vi kan bruge mange, mange flere. Den første sending afgår om få dage til Verdensbureauet i Ottawa i Canada til gavn og glæde i arbejdet med handicappede spejdere over hele verden. Send bare nogle flere — der må være mange endnu!

Lav en talje... (fortsat fra side 143)

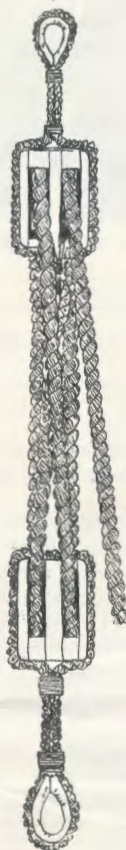
Til taljen bruges kun kovse. Kroge burde forbydes. De er både ustabile og kan forårsage ulykker.

Når taljen er færdig, kan den behandles med træbjæver — både tovværk og blokhús. Skiven smøres med lidt fedt, og de nittede nagler kan man give et strøg med galvofroid, så rusten ikke.

Herefter har man en god og billig talje, der har flere fordele frem for de købte jerntaljer. Den er lettere og mindre farlig at arbejde med, den har ingen farlige kroge, og så tager den sig vel nok noget bedre ud end de lidt klodsede jerntaljer.

Når man skal bruge sin talje til at lave tovbøer eller hængebøer eller lign., er det bedst at sætte taljen an på langtovet med et fenderstik — som vist. Da kan man fjerne taljen, når tovet er strammet op, og benytte den et andet sted.

LAV EN TALJE

Tekst og tegninger:
Harlvig.

En taljeblok laver man, fordi man har lyst til det. Sidenhen skal man nok finde anvendelse for den.

Man begynder med skiverne. De skal drejes ud. Lad en bekendt, der har en hobbydrejebænk, gøre det for jer. Skiverne skal være fra 7-12 cm i diameter, og blokhuset laves, så det passer til dem.

Materialet til såvel skiver som hus kan være bøg, eg eller elm. Særlig godt er det at lave skiverne af pokkenholt og huset af eg, navnlig hvis de skal holde i 100 år.

Når man har skiverne, laver man en tegning i fuld størrelse af blokken. Pas på, at der bliver rigelig plads til tovværket. Derefter kalderer man de forskellige stykker over på sit træ. Sørg for, at årerne går som vist på tegningen.

Stykkerne saves ud med løvsav, pudses pænt af på fladen og lægges sammen. For at holde styr på dem, limer man dem sammen med sløjde-

lim og lader dem sidde i pres nat-ten over. Derefter filer og pudser man husets yderside. Alle flader skal bue jævnt, og alle kanter skal være afrundede, så er blokken knap så ubehagelig at få i hovedet, og tovet sønderslides mindre.

Særlig opmærksomhed kræver tovrillen i blokken. Den kan man file ned med fil eller — hvilket er lettere — hugge den ud med huljern.

Nu skal blokken nittes med fire nitter af 6 mm rundjern. Først borer man hullerne omhyggeligt med et 6 mm bor. Jernet kortes af, så det rager 2-3 mm udenfor på begge sider, og nu nitter man med en hammer jernet ud over træet med små rappe slag skråt nedad-udad. Den modsatte ende må have fast anlæg mod en ambolt el. lign. Man nitter skiftevis i begge ender, indtil naglen strammer godt ned i træet.

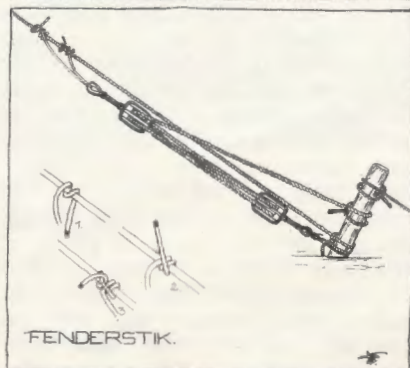
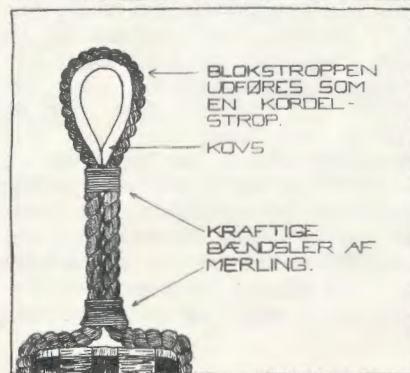
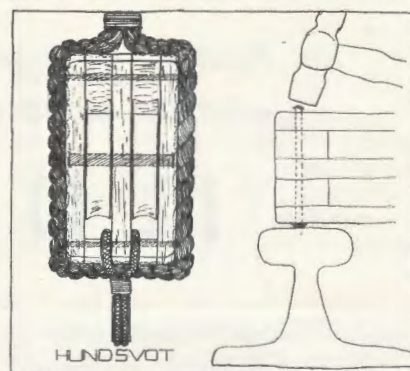
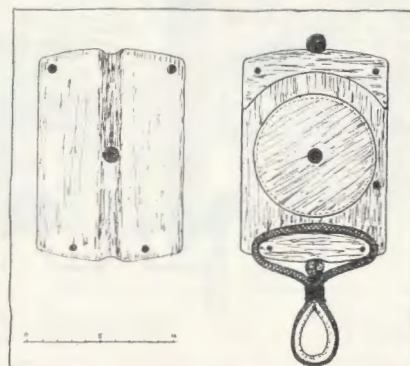
Nu bores for til skiverne. Akslen kan f.eks. være 10 mm rundjern. Pas på at anbringe skiven sådan, at der bliver rigelig plads i den side, tovværket føres igennem. Akslen må endelig ikke være for lang, så den æder i tovværet. Man nitter den ud i træet med pennen af hammeren, indtil den helt »lander« med tovrillen. Forinden man sætter akslen i, sliber man denne med en strimmel smergellærred der, hvor skiven skal sidde, så går denne lettere. Derimod skal akslen sidde så stramt som muligt i selve huset.

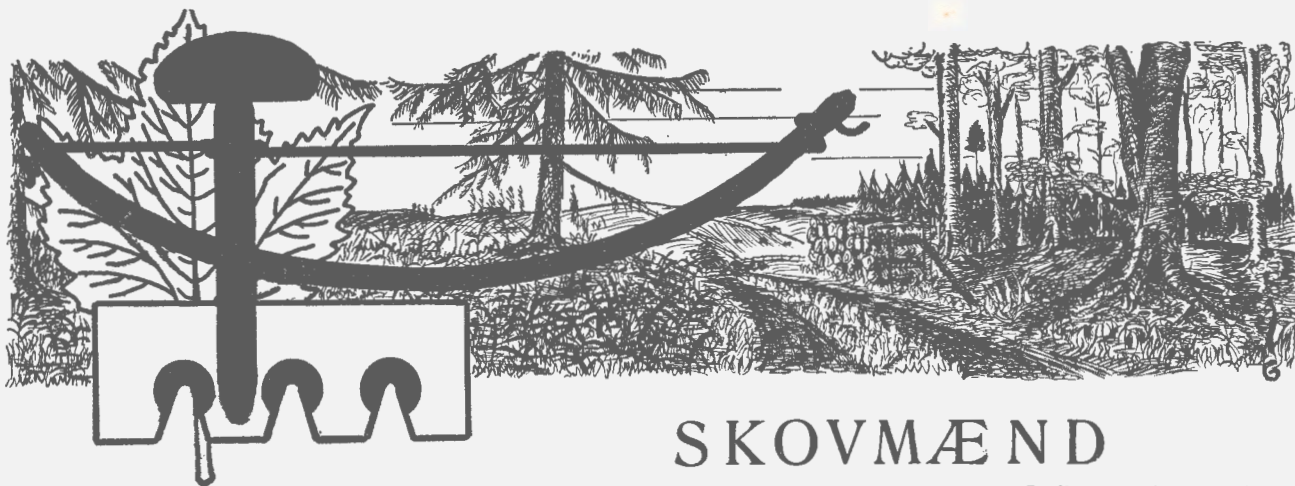
Nu laves en hundsvot til den faste blok. Den laves af flettet nylonline, der bændsles sammen med stærkt sejlmagergarn. Hundsvotstroppen er dobbelt og føres gennem begge husets rum og ned om en kovs. Læg derefter en stærk bændsling af merling mellem kovsen og huset.

Blokstroppen laves af hamp. Den udføres som en kordelstrop og kan evt. klædes helt af med merling, eller, som vist, forsynes med to stærke bændslinger af merling.

(Fortsættes side 142)

KULSØ SPALTEN

SKOVMÆND

Redigeret af Bjørn Glyng

*Kai Thuesen — måske bedre kendt som „K.T.“
— beretter her om en af sine kæpheste:*

ILDBOR

Spejder Dudley W. Smith, »World's Champion Firemaker«, skrev i sin tid: » — saa nulrede jeg en Haandfuld knastør Cedertræsbark til en lille Fuglerede, og lagde den lige under Udsikringen i min Elme-Ildplade. Jeg trak min Bue frem og tilbage med lange seje Tag. — 3 Sekunder senere, da der steg en sort Kulrøg op, lagde jeg Bue og Ten væk, løftede Ildplade og Tænder op, og blæste direkte ind i den rygende Kulbunke, der straks blev til røde Gløder. 6 Sekunder efter mit første Buestrøg flammede min Ildtænder!«

Vel, vel, — vi kan ikke alle blive verdensmestre på det felt. — Men læg mærke til, at han ikke løftede ildpladen væk fra fuglereden, — at han ikke pirkede til kulbunken, og at han blæste direkte ind i kulbunkens varme og tørre hule i ildpladens indsnit. — Og lur mig om han ikke har blæst stødvis med ophold, der gav gløderne tid til at gløde, og flammen tid til at flamme. — Hvis han havde taget fuglereden i sin hule hånd og svunget den, som det ofte ses, da ville han også have svunget stødvis. — Thi utallige glø-

der i håndsvungne fuglereder er af for stærke skovmandsarmes sving kvalt i fødslen af for mange og lange sving, og for få kærlige stop og pust! — Fra glød til flamme er ildborskunstens vanskeligste punkt, der kræver nænsomhed og følelse.

Og så til ildborssagerne:

BUEN: En stærk, buet gren, med naturformet bøjning, altså ikke elastisk som til bueskydning. Strengen helst af lædersnor (f. eks. dem, der bruges til en gammeldags Trædesymaskine!). Den føres gennem eet hul i buens ene ende og holdes af en stopknode, — og gennem to modsat borede huller i buens anden ende, hvor den fæstnes med et halvtik. Strengen kan da nemt længdereguleres. — Under boringen fatter hånden om halvtikket, der derved sikres, og fingrene kan samtidig stramme strengen mer eller mindre efter behov.

HANDSTØTTEN: af hård træ, f. eks. eg, med »årerne på tværs«, og skålhullet op til 2 cm dybt, så tenen ikke smutter ud i utide. Hullets bund er af størrelse og formet som

en halv hasselnød og smøres ved brug med sæbe eller fedt.

TENEN: af f. eks. gammel harpiksfri fyrretræ eller tør vellagret elm, ca. 25 cm lang. Tykkelse først ca. 18×18 mm, derpå afhøvlet, så den bliver ottekantet. Ret lang spids foroven, mere buttet forneden, som den spidse ende af et æg! — Hvis tenen under boringen piber og bliver blank i stedet for at lave sort røg og kul, kan sagen oftest reddes ved at skære en række hak i den blanke tenende. Man »fræser« tenen.

ILDPLADEN: af hyld, gerne en gammel udgået hyld, — eller af vellagret tørt elmetræ, som man nok nemmest får hos en møbelsnedker. bedst træ, der føles let og løst. Tykkelse mellem 15 og 20 mm, længde og bredde frit valg, men dog stor nok til at den kan fastholdes med venstre fod uden at vippe på fuglereden, f. eks. 12×30 cm.

Borehullet startes ved med en dolk at udkradse et bitte hul 2 cm fra ildpladens kant. Derpå bores med buen og tenen, til starthullet har sin rette størrelse. Først nu skæres eller saves indsnittet, der går omtrent ind til midten af borehullet. Indsnittets opgave er dels at danne kanter, som tenen kan gnave i, dels at være opsamlingssted og »lun krog« for kulstøv og gløder. Indsnittet kan være V-formet, og gerne lidt (men kun lidt!) bredere forneden end foroven, så kullet ikke bliver hængende på siderne, men falder helt ned i fuglereden.

BAKKEN: f. eks. af krydsfinér ca. 15×30 cm, er et nødvendigt underlag ved friluftsb brug, hvor kold og eventuelt fugtig jord vil bidrage til at slukke gløden — og rart er det forøvrigt efter endt boring at kunne løfte det hele op for at blæse gløderne frem i kulbunken uden at ligge krumbøjet på jorden og blive blå i hovedet!

ILDTÆNDER: også kaldet »fuglereden«, kan være blå (— hvor man bør undgå de sjældnere arter, der er imprægneret mod brand!) — eller finskåren træuld udtaget af den smuldrende del nederst i en balle, — eller man kan jo faktisk også bruge en årgammel rigtig fuglerede. — Midt i fuglereden kan man som ekstra flammeskaber med let hånd strø ting som nulret birkebark, helst kun de yderste fine trevler på barken af gammel kambrænde, eller enebærbuskes fibre (nulrede —) som de hænger

løst fornedet på store gamle buske, — eller savsmuld fra særlig velbrændende vellagrede træarter, — eller afdrejet træsmuld fra et blyantspidseapparat, — men altså ikke krudt eller benzin, da brug af sådant er absolut ufint og utilladeligt ved den ædle ildborssport!

— — —

Borestillingen kender vi: Venstre fod holder ildpladen fast mod bakken, med fuglereden lagt lige under borehullet, og fuglereden omhyggelig formet uden »strittende« blå, der givetvis vil fare op og sno sig om tenen i det mest afgørende øjeblik. — Venstre hånd, der holder håndstøtten, støtter mod venstre ben under knæet, endelig så tæt som muligt ved håndstøtten, så denne holdes urokkeligt fast.

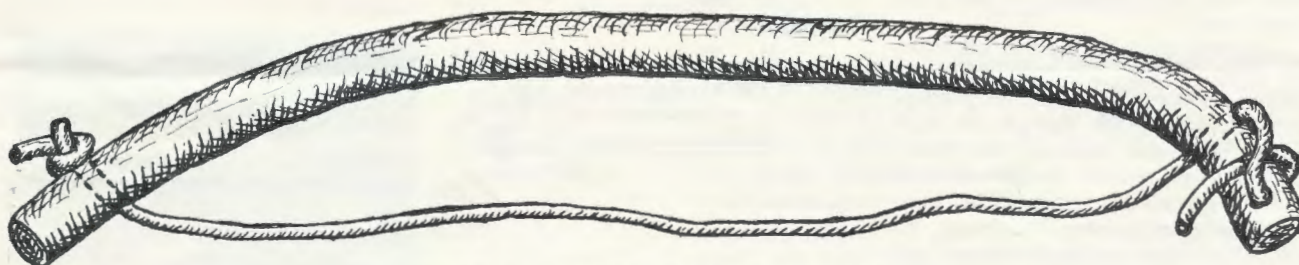
I begyndelsen presser man ikke tenen for hårdt mod ildpladen, og bruger lange seje buestryg. Først

når røgen er godt i gang presser man hårdere på tenen og sætter fart i buestrygene. Når røgen er tæt og sviende og kulstøvet er sort, vil gløden være derinde, oftest usynlig!

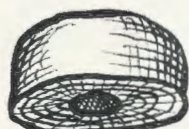
Så lægger man bue og ten væk, og nu gælder det om at ta' den med ro og ikke jappe —. Giv kulbunken et par svage pust. Pirk udenoms kulstøv ned i kulbunken og pust igen. Se op og nyd landskabet, og giv så et par pust mere. — Røg vil komme ud af kulbunken og så puster man lidt kraftigere, stadig stødvis, til gløden er synlig og stor.

Først nu fjerner man ildpladen, pakker fuglereden løst sammen om kulstøv og glød og puster den, igen stødvis, op til flamme. Eller sving den løst sammenpakkede fuglerede i hånden, som antydte i indledningen, — men det efterlader ofte svedne fingre, så man i ugen derefter tror, du er blevet cigaret-stor-ryger.

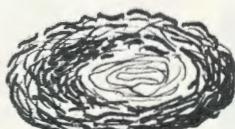
(fortsættes side 156)

BUEN MED STRENGEN

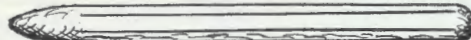
HÅND-STØTTEN

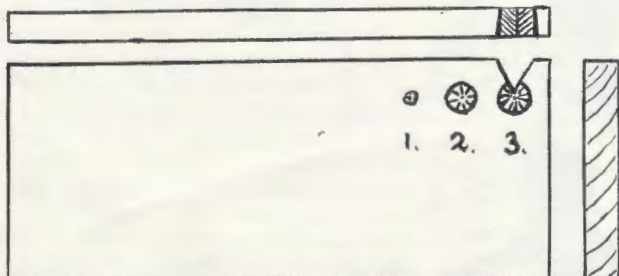
ILDTÆNDER (FUGLEREDEN)

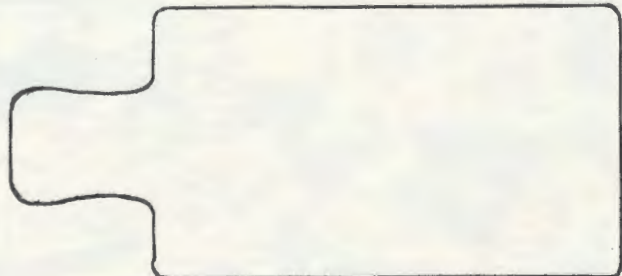
DRYS ?

TENEN

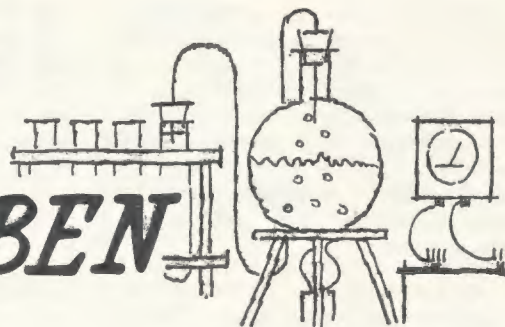

ILDPLADEN

BAKKEN

OPFINDERKLUBBEN

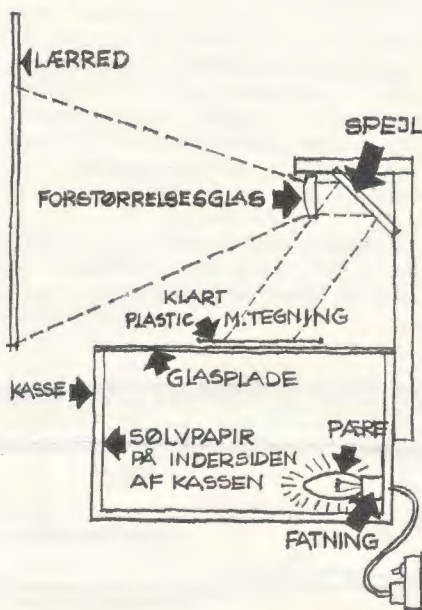
»Fjernskrivers«

Materialer:

1 trækasse, sølvpapir, pære, fatning, ledning, stik, 1 pind, 1 spejl, 1 kraftig lup samt evt. et lærred.

Der kan anvendes en kasse af lidt variabel størrelse. En margarinekasse er f. eks. ideel. Den beklædes indvendig med et lag sølvpapir, således at det sidder nogenlunde glat. I kassens ene ende bores et hul 5 cm fra nederen og med en diameter på 5 mm. I dette hul anbringes en ledning med stik, fatning og pære (se tegningen).

I samme ende af kassen påsættes en pind ell. lign. I toppen af denne sættes et spejl som vist på tegningen. Foran spejlet hænges et stort forstørrelsesglas, som evt. kan trækkes frem og tilbage. Derpå placeres en ren glasplade på toppen af kassen (dækkende over åbningen). På en eller anden måde fastgøres evt. træeruller på siderne.

Når strømmen slutes, lyser pæren, hvis lys kastes op mod spejlet af sølvpapiret. Fra spejlet sendes det videre gennem forstørrelsesglasset ud på lærredet ell. lign. Det, man vil have frem på lærredet, tegnes med tusch eller oliekrædt på et stykke klar plastic, som lægges på glasset. (Evt. anvendes rullerne). Skriften på plasticen kan fjernes med sprit.

Det ser svært ud, men er i virkeligheden let og billigt at fremstille.

Indsendt af:

Finn Bach Jensen

Rogenstrup

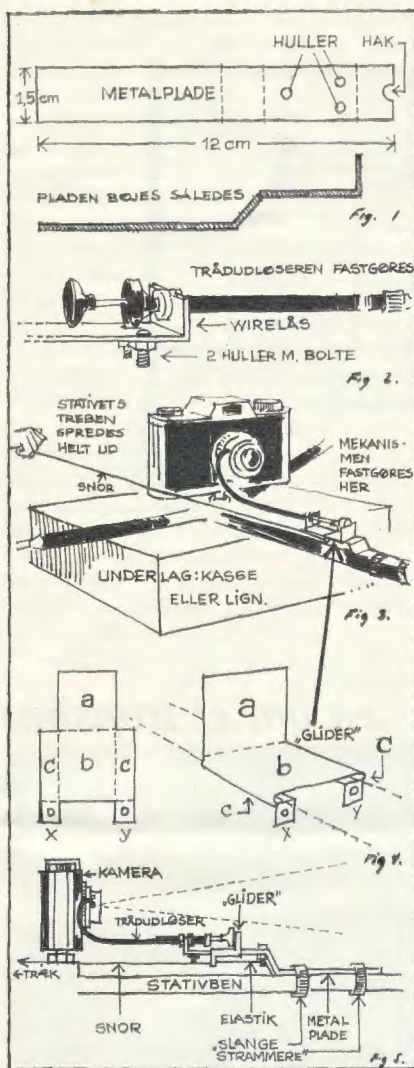
pr. Løgstrup.

APPARAT TIL FJERNFOTOGRAFERING

Da jeg regner med, at der er temmelig mange spejdere, der kan lide at fotografere, og som måske har dyrefotografering som særlig hobby, vil jeg gerne sende dette apparat ind til Opfinderklubben i Spejdermagasinet. Selve apparatet, som jeg selv har opfundet, har stået mig i kr. 2,25 inkl. oms. Det har sin anvendelse i tilfælde, hvor man gerne vil have nærbilleder af dyr, som er for sky til at man selv kan tage billedet, idet apparatet holdes i hånden.

Nødvendige artikler; selvfølgelig kræves der, at man er i besiddelse af et fotografiapparat; men dette apparat skal have tilslutning til en trådudløser. Desuden kræves et stativ til fotografiapparatet, og en trådudløser af ca. 30 cm's længde. Selv måtte jeg købe: lidt metalplade, 2 stk. slangestrammere à 0,95 kr. og en wirelås à 0,35 kr. Metalpladen fik jeg heldigvis gratis hos en blikkenslager.

Først er det meget vigtigt, at stativet (med apparatet påspændt) er anbragt på jorden (på en kasse, i en sandgrav el. a.) med benene bredt så langt ud som muligt.

Derefter skal fjernudløseren fremstilles: først skæres en metalstrimmel ud af pladen. Den skal have dimensionerne 12×1,5 cm. Strimlen bukkes i den form, som figur 1 viser. Så bores de 3 huller, og der saves det lille hak, som også er vist i figur 1. Det er dog en betingelse, at trådudløseren lige passer ned i hakket, som det er vist i figur 2. Trådudløseren spændes fast til metalpladen med wirespænderen, som det også er vist i figur 2. Nu da

udløseren er anbragt, skal en glider, som skal trykke på udløseren, saves (ell. klippes) ud af metalpladen som vist i figur 4.

Når glideren er presset sammen om metalpladen, mangler vi at anbringe hele vores lille »vidunder« på en af stængerne af stativet. Her får vi brug for vores slangestrammere, figur 5.

Når slangestrammerne (eller hvad de nu hedder) er anbragt som på figur 5, sættes en møtrik fast i det tredje hul, og en elastik sættes rundt om glideren og skruen, idet den skal trække glideren tilbage, når man har udløst kameraet ved at trække i snoren.

Så mangler jeg kun at forklare fjernudløserens brug:

Stativet med apparat og kamera stilles på jorden, med kameraets linse rettet mod rævens hule el. lign. Det hele skal helst dækkes mest muligt med et grønt klæde, og snoren ledes til ens gemmested bag en busk. Når rævene kommer ud af hulen, trækker man i snoren, glideren støder trådudløseren ind, kameraet klikker og hele rævefamilien er hentet hjem i albummet for evigt. Husk nu at indstille afstanden på forhånd, det er så ærgerligt at få et uskarpt billede, når man har gjort sig så stort besvær.

HELD OG LYKKE!

Indsendt af:
Ole Carsten Pedersen
Hegelsvej 29, Charl.
Bisonner, 4. Ordrup trop
Dyrehave division.

BOGPRÆMIER er udsendt til denne måneds indsendere.

Har DU ellers selv gjort nogle opfindelser for nylig? Lad os høre fra dig!

Spejdernes Lommebog 1967

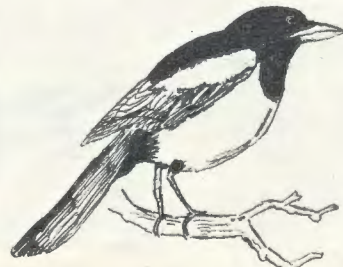
indeholder alt det nyttige stof, som er rart at have ved hånden i en snæver vending: kalender med spejdermærkedage og god plads til noteringer, en uge på hver side, regnskab, liste over de forskydelige heligdage til 1991 (god til langtidsplanlægning), posttakster, kongehuset, metersystemet, indbyggertal, kendingsbogstaver for biler, færdselstavler og atlas i farver og 32 sider specielt spejderstof med kunstigt åndedræt, morsealfabet og vejledning i signalering, jungledyr, personlig udrustning, flaget, orientering med silvakompas, knob og meget andet. Det er den mest spejderprægede lommebog, der findes, og den bør findes i enhver spejders lomme. Skynd dig at købe den, inden den bliver udsolgt. Pris kr. 5,50. Fås i depotet.

Også læserne har reageret på redaktionsskandalen i augustnummeret

Claus Larsen, Bamserne, 1. Glostrup skriver her:

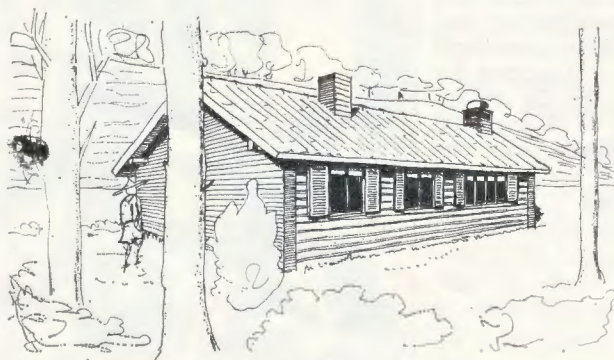
Til redaktøren af Spejdernes Magasin: I august-september nummeret er der på side 115 en tegning af en »skade«.

Det er en meget mærkelig skade — bortset fra hovedet ligner den en krage. Jeg sender her en tegning, så Spejdernes Magasin kan vise, hvordan en rigtig skade ser ud.

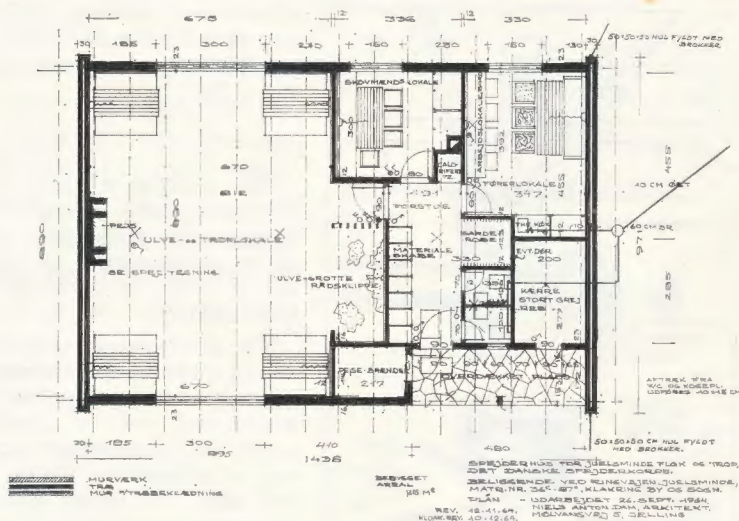

CLAUS LARSEN.

Skumringen er ved at gå over i mørke, man aner kun konturerne af nogle skikkelser, der af og til med hurtige bevægelser dukker op fra huller i jorden. Tre osende petroleumslygter hænger svingende over græsfladen. En støjende maskine larmer og skratter bag en stor jorddyng. Tungtlæssede vogne ruller skrumlende over det frosne, skrånende græsterræn. Ved lysningens sydlige ende aner man folk, der slæber nogle tunge genstande frem fra træerne. En enlig havmåge slår et forvirret sving ned over denne uro, men dens skrig overdøves af et brag fra pladsens nordlige ende, en — efter konturerne at dømme — kraftig person har rejst sig op i sin fulde højde, han svinger en køllelignende genstand i luften, støder den hårdt i jorden med et brag, og en lyd, som af sveden havregrød, der hældes i et meget dybt affalds hul, giver ekko i de omliggende skovklædte skrænter. Mørket er nu fuldkomment, kun de tre lygter blaffer i den tågefyldte nat. I skæret fra den sydlige aner man en mandskikkelse, der løbende nærmer sig. Pludselig går lygten ud, og i mørket høres forvirrede råb af folk, der stønner. Den nordlige lygte passerer pludselig af en foroverbøjet person, der foran sig skubber en stor genstand — og et øjeblik efter gentager den klaskende og buldrende lyd sig. Et vindstød jager gennem slugten; og samtidig med, at det lykkes at få lys på den slukkede lygte, går en anden ud. Den skrattende lyd fra genstanden bag jorddyngen ophører pludseligt, og som på et hemmeligt signal standser al aktivitet, alle fjerner sig, efter konturerne at dømme, må det være oldinge, for de går alle krumbøjede. Skovens stilhed sænker sig over lysningen. Gråspurven i den

SPJEDERHUSET SET FRA RINGVEJEN.

Historien om et tropshus

gamle bøg ånder lettet op og falder i søvn undrende sig over, hvad det var der skete.

Beboerne i den nærliggende landsby — Juelsminde — undrede sig også over denne natlige larm, men da de den næste dag læser den lokale avis, får de svaret: »Spejderne har udført de første 35 tons arbejde af det nye spejderhus — TEEPEE.«

Ja, ja, tænker de, de spejdere er nu lidt mærkelige, det er helt tosset at begynde at bygge spejderhus, lige

når vinteren begynder — men tænker de videre — spejderi har jo altid været en form for langsom selvaflivning, tænk om vinteren har de indtil for nyligt gået i korte bukser.

Men de 25 spejdere og 25 ulve er af en anden mening — ikke om bukserne, for det

kan være koldt — men om huset,
for man kan da altid prøve at bygge
huset — hvo som intet vover intet
vinder ...

Næste fredag aften går det løs igen, og da solen står op lørdag morgen er murerarbejdet i fuld gang, alle de tilstedeværende har i løbet af aftenen og natten hver nedlagt en grundsten.

En fagmand skønner, at en spejder kan lære at mure på ca. tre timer (hvis han er fingernem), så der bliver hurtigt uddannet nogle murere. De murede gavle skyder i vejret. Andre (deriblandt tre importerede rovere) arbejder på trækonstruktionen til langvæggene. Klokken 2,30 søndag morgen dør slagene hen.

Kl. 9,00 søndag morgen er der morgenandagt i kirken (præsten er selv gammel spejder), hvor man møder i arbejdstøj. Efter andagten drager alle ned til byggepladsen. Der holdes hjørnegilde på det første murede hjørne, der kommer i rejsehøjde. En begyndende regn gør, at ingen føler tørst, men »mureernes«

fingre bliver slidte og må repareres med isolerbånd. Petroleumslygterne tændes atter, det er så hyggeligt at mure i et blafrende lygteskær.

Hvem var det den næste fredag aften, der turde nævne, hvornår vi skulle have rejsegilde. Der mures og tømres, alle såvel ulve som spejdere som forældre skovler, murer og hamrer. Det viser sig, at selv om man er maler, disponent eller tandlæge, så kan man godt slå gitterspær sammen.

Søndag eftermiddag på pladsen: Regnen siler stille ned, skumringen er tiltagende, begge gavle er nu opmurede til omtr. rejsehøjde, og ved fælles anstrengelser lykkes det at lægge det sidste stykke 5×10" tømmer op på langvæggene. Blandemaskinen snurrer lifligt (når den altså vil gå). Mørtelen køres på slingrende trillebøre ind i huset, hvor skillevæggene, der også er facadesten, skyder i vejret.

Pludseligt lyder et råb »nu kommer tagspærene«. En stor lastvogn svinger ind over pladsen med nogle af de ialt 15 stk. 10 meter lange gitterspær — klokken er 15,10. Mange kloge hoveder lægges i blød for at udregne, hvorledes man lettest får løftet de ca. 300 kg tunge spær op på huset. Der bygges stilladser og lægges brædder ud og forsøget voves. Det svinger faretruende, alt er frosset, og blot en enkelt slipper sit tag, vil det styrte ned, kommanderåb fra folk der klatrer rundt for at hjælpe, blander sig med nervøse tilskuernes udbrud. Kl. 17,00 er det første spær på plads, med de næste går det lettere og kl. 21,10 er alle 15 oppe og afstivet.

Hos en nærboende gartner lykkes det i den sene aften at opdrive en adventskrans, den hejses, tropsrådsformands kone serverer pølser og der råbes hura for huset.

Juleferien er jo ferie for mange, så fra 3. juledag skrider arbejdet hurtigt fremad igen. Der blandes sprit og forskellige mystiske ting i mørtelen, der lægtes, lægges gulv på sovesalen, på loftet, ydervæggene isoleres og beklædes med blokhushbrædder og nytårsaftensdag lægges tagstenstaget op.

Huset er nu så meget lukket, at man kan trække vejret lidt under det resterende arbejde. Løfterne beklædes med 12 cm brede fyrrebrædder, pejsen opmures, varmluft-oliefyr-anlægget monteres med kanaler

under gulvene; og er der noget skønnere end at mure skorstenspiber i måneskin eller grave en 200 meter lang og 1,2 meter dyb kloakledning gennem en meget fugtig

skovbund. Der isoleres overalt 155 % (i forhold til landsbyggeloven), lægges gulve af beton og linoleum og nogle steder af mosaikstifter i et mønster, som man selv opfinder.

Sådan ser SPEJDERJUL's forside ud i år.

Har I husket at afgive jeres bestilling?

Hvorfor må man ikke:

1.

— låne granrafter til brobygning over nærmeste grøft eller ud til en ø i skovsøen?

2.

— skære navne i træer?

3.

— gå uden for stier i ikke indhegnede nyplantninger under mandshøjde eller i de indhegninger, hvortil en stente giver (lovlig) adgang?

4.

— efterlade flasker i skoven?

5.

— nedtræde grøftesiderne eller smide grene eller blade i grøfterne?

10 spørgsmål fra professoren

Fordi:

1.

— også granrafterne er skovens ejendom eller er allerede solgt og ligger klar til afhentning. Et sådant »lån« er derfor tyveri, selv om rafterne lægges på plads igen. Og hvad med dem, der brækker eller beskadiges?

2.

— ethvert sår efterlader en misdannelse i veddet indenfor, der forringer de's værdi som gavntræ.

3.

— nyplantede træer meget let kan nedtrampes eller få topskuddet knækket, så de enten straks går ud eller hæmmes i væksten og efterhånden kvæles af græsset eller i bedste fald bliver skæve og derfor uegnede til gavntømmer eller juletræer sidenhen.

4.

— tankeløse børn eller voksne før eller senere vil kaste til måls efter dem, så de skarpe og uforgængelige glasskår spredes, og et barn eller en hund eller en ræv vil skære sig på dem — i morgen eller om 100 år ...

5.

— grøfterne skal lede vandet bort, så jorden ikke bliver sumpet. På sumpet jordbund går de fleste træer ud, fordi der ikke er luft nok omkring rødderne, til at disse kan ånde.

Du ved sikkert, at det ikke er tilladt at skære sit navn i levende træer eller at færdes i nyplantninger o. s. v. Men har du nogensinde tænkt over, hvorfor det er forbudt?

Prøv at se hvor mange af nedenævnte spørgsmål, du kan besvare rigtigt.

Tekst: Torben Wolff

Tegninger: Thora Lund

6.

— det ser forfærdeligt ud, og ingen af os vel ønsker at blive kaldt skovsvin. Det er ikke nok at grave det lidt ned, for hunde, ræve og grævlinger graver det hurtigt frem igen, og så er vi lige vidt. Plastic er i øvrigt helt uforgængeligt og vil skæmme i årevis. Altså: Brug affaldskurvene eller tag det med hjem til skraldebøtten

7.

— de fleste træer ender på savværket, hvor et søm i veddet kan få maskinsaven til at springe. Altså fare for arbejdernes liv og helbred og i al fald en udgift for savværksejeren.

8.

— jordbunden selv i løvskove mange steder er tørveagtig og derfor kan ulme længe efter, at man har anset bålet for slukket. Skovbrande er ikke til at spøge med.

9.

— hegnet trods al forsigtighed let trædes ned eller pælene brækker, så der bliver fri adgang for hjortevildt eller harer, der på kort tid kan ødelægge for tusinder af kroner på de spæde træer.

10.

— stenene let rives løs, og det smukke stengærde derfor efterhånden forfalder. Vi har ikke for mange af dem tilbage.

6.

— lade madpapir, plasticposer og konserverdåser ligge og flyde efter vores frokost i det grønne?

7.

— slå søm i levende træer?

8.

— tænde bål i skoven?

9.

— klatre over indhegninger til nyplantninger?

10.

— klatre over de gamle stengærde?

Bjørn Glyng beretter i ord og billeder om Københavns Nørre Distrikt's Jamborette.

Sommeren har stået i jamboretternes tegn. Den mest kendte er vel nok jamboretten på Ermelunden, da den jo naturligt var den, der fik den mest landsdækkende presse. Samtidig med jamboretten på Ermelunden afholdt Københavns Nørre Distrikt en jamborette i Strandegård Dyrehave ved Fakse Ladeplads. Her deltog ca. 600 drenge fra Norge, Sverige, Holland, Østrig, Schweiz, England og Australien. Endvidere deltog en amerikansk spejder som medlem af en dansk trop. Endvidere havde vi besøg af en trop spejdere fra det nordligste Danmark, nemlig fra Godthåb i Grønland.

Som navnet antyder havde jamboretten vikingepreg, og selvfølgelig kom kong Rollo samt hans to sønner i spidsen for en hird og bød os velkommen til egnen for hans virksomhed. Lejren blev delt op i to underlejre, og hans to sønner fik ledelsen af hver en lejr. Disse lejre bar navnene Fyrkat og Trelleborg, altså to gode gamle vikingelejre.

22 skovmænd havde i ugen inden lejrens åbning deltaget i en pionerlejr, som byggede alle de for lejren nødvendige installationer. Strandegård Dyrehave ligger lige ud til Fakse bugt, og lejrpladsen har 40

Sådan løstes opgaven: »Ælt dej og bag brød, uberørt af menneskehånd«:

m høje skrænter lige ned til stranden. I vinter åd havet ca. 5 m af skrænterne, og mange gamle, store træer væltede i havet. Tre af disse stammer blev hevet op ad skrænterne igen og blev brugt som indgangsportal. Det var et tungt og besværligt job at få de store stammer op ad skrænten igen, men det blev en fin indgangsportal, som netop passede til det særpræg, som kendetegner denne lejrplads. Skoven bad da også, om ikke portalen måtte blive stående til minde om Rollo 66.

Programmet i lejren bød på alt det, man venter af sådan en lejr. Der var sportsskampe, »landsskampe«, patruljevandring, skovmandshejk, udflugter, store lejrball og patruljelejrball o.s.v. Selvfølgelig var der også en natøvelse, hvor fantasien havde fået frit spillerum. Under tropslejrballene lød pludselig torden, og man så lysglimt og røg fra en af de tre gravhøje, som lå på lejrpladsen, og man så tre vikinger

komme ud fra højen. Hele lejren styrtede til og hørte vikingerne anråbe Odin om at lade sin stemme lyde, og pludselig gjaldede hans stemme ud over hele lejren. Han befalede de tre vikinger i spidsen for lejren at begive sig til stranden, hvor han over havet ville sende guden Ægir. Da alle var kommet ned på stranden, gled der i mørkningen et vikingskib ind ude fra havet, og ude i stavnen stod Ægir. Dette var optakten til natøvelsen, som gik ud på, at spejderne skulle snige sig gennem Jætternes land med en runesten, til Valhalla, hvor Odin selv ville tyde runerne på stenene. Selve Valhalla var byg-

get op ude i skoven ved en mindre sø. Det var et fantastisk skue, og der var virkelig lagt arbejde og fantasi i for at skabe den rigtige stemning. For at komme ind i Valhalla måtte man først gennem skærsilden (her måtte man selvfølgelig også springe over ilden) og var man kommet vel

(fortsættes side 158)

Skovmændene lovede et pariserhjul, og holdt det i drift i hele lejrperioden.

»Telefonboksen« hvor man kunne ringe efter forstærkning af lomme-penge.

JUNGLE-

NYT

Junglevisdom

»De var altid lige ved at skulle have en leder og egne love og skikke,« siges det om Bandarlog, altså aberne. Det vil sige, at de aldrig var alvorlige nok til at leve hyggeligt og ordentligt med hinanden, og det er dårligt, for så har man det ikke godt.

Månedens 30 km ture

Numa fra 3. Charlottenlund skriver blandt andet om deres 30 km tur: »Da vi havde gået 12 km fik Bagheera »tempofeber«, det vil sige, vi gik meget hurtigt. Sådan gik det 4 km, for så skulle vi have mad. De sidste 8 km slæbte vi os af sted, og da vi lige kunne skimte Klampenborg station, var vi ikke trætte mere.«

17 ulve fra 4. Esbjerg har gået 30 km.

7 ulve fra Astrup flok har gået 30 km på deres sommerlejr. Det gik til på den måde, at de skulle have været på en sejltur i Mariager Fjord, men da de kom til færgestedet, var båden på værksted, noget som kun skete denne eneste gang hele sommeren. Man havde gået til færgestedet, nu var man nødt til at gå tilbage igen. Det blev 30 km. Alle tog det med godt humør.

Jubilæum:

Ulveunger har i år eksisteret i 50 år, så vi har altså rund fødselsdag i år. Det er i England, der har været ulveunger så længe. Her begyndte man nemlig i 1916. Det var BP og hans kone, der fandt på, at der skulle være ulveunger, ligesom han fandt på, hvad vi skulle lave. Ulveunger dengang så næsten ud, som I gør idag, og lavede nogenlunde det samme. Måske skulle vi finde på noget nyt nu. Har du gode ideer, så tal med din FF. Det kunne da være, det du har fundet på, kan lade sig gøre.

En bande slapper af på årets turnering.

Redigeret af Karen Hjorth

Nu er det snart tiden for forældre-fester. Her fortæller Muvín om en fest, hvor han optrådte:

»Jeg hedder rigtigt Muvín, men jeg optrådte som løven Simba, og jeg lignede en rigtig løve. En af flokkens ulve havde syet en manke til mig. Den var lavet af en sæk og noget pels. I sangen optrådte også andre dyr, f. eks. Tokis, Gråbroder, Kaa, Glip og andre.

Ulvehilsen Muvín 1. Århus.«

Fra samme fest har Tokis tegnet Kejseren af Kinesiens land:

Her fortæller Bekko noget om Dyrehave Divisionens turnering:

Til at begynde med var vores bande ved et forhindringsløb, der var en masse opgaver. Bl. a. en opgave, hvor vi skulle skyde en tøjfugl med grankogler. Vores BF skød den ned i første skud. Bagefter havde vi travlt med at løse enkeltmandsopgaver. Derfra til kompaskimleg. Derefter var vi ved en hemmelig opgave med en melding, nogle indkøb og penge vi skulle have rigtigt tilbage. Denne post vandt vi og fik en sølvplade. Vores flok blev den 3. bedste. Af 27 bander blev vi bedste bande. Og vi fik en sølvplade samt ulvetanden.

Med ulvehilsen Bekko,
Ermelund

Sommerlejrens bedste
sandborg og
de stolte bygherrer

Lille ulv

Skal samle
billeder af
kongefamilien

Er dette

Prinsesse Benedikte?

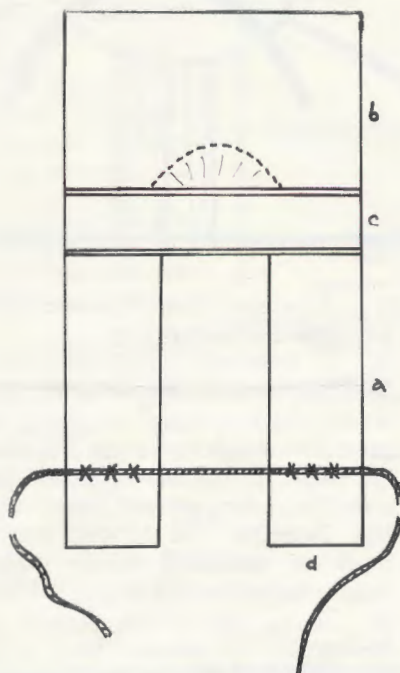
Du møder
„Lille ulv“ igen
i næste nr.

LAV SELV EN REDNINGSVEST

A PROPOS REDNINGSMATERIEL

I det forløbne år har der gentagne gange været ønsket fremme om at nå til enighed om en bestemt slags redningsmateriel i vore ålborgjoller, men da det kan afhænge af mange ting, hvilken slags redningsveste, man ønsker at bruge, og da mange af de fremviste har lige gode egenskaber, så har man valgt at lade de

enkelte troppe selv tage bestemmelse herom. Redningsveste hører imidlertid ikke til det billigste, en søspejder er nødt til at anskaffe for at få lov til at være med, så derfor kan man kun hilse velegnede — og tilmed billige — forslag velkomne.

EN REDNINGEVEST

kan man godt købe færdig, men vil man spare penge, laver man den selv — og det er ikke særlig svært. Den skal selvfølgelig være skræddersyet, så den ikke er i vejen, når man bærer den, derfor er målene individuelle:

- a = skulderbredde (35—40 cm)
- b = hovedhøjde (20—25 cm)
- c = bryst til ryg (5—7½ cm)
- d = 1/3 af a (12—14 cm)

Indmaden er Flaminco-skum og tykkelsen kan man regne sig frem til. 5.000 cm³ bærer 5 kg oppe og det er rigeligt til en normal mand, så 4—5 cm tykkelse er nok.

Flaminco-skum er dyrt at købe i plader, men man kan få afbræk til halv pris, og endelig bruges det meget til emballage, som kan samles op gratis, og det bærer lige godt, enten det er helt eller i stykker.

Betrækket syes af svært lærred. Snoren syes fast ved XXX og skal kunne nå to gange rundt om kroppen og bindes foran. Brug plastic- eller nylonline. Lav en skålformet udskæring i nakkepuden, det gør den rarere at gå med.

Sy den i hånden (det giver god øvelse i at reparere sejle) i eet eller fire stykker, men sørg for ordentlige syninger, det kendetegner en god sømand.

Ole.

ILDBOR

(forisat fra side 145)

Da absolut tørt materiale er forudsætning for et godt resultat, måten, ildplade og ildtænder altid opbevares meget tørt, helst på ovn eller varm radiator, og på ture medbringes velindpakket f.eks. i lufttæt plasticpose.

Til slut bør lige nævnes, at de her fremførte metoder og træsorter ikke nødvendigvis er de eneste brugelige eller eneste rigtige. — Andre har været brugt med udmærket resultat, og der er rige muligheder for selv at eksperimentere.

K.T.

LANDSSKOVMANDSTURNERINGEN 1967 — er i fuld gang!

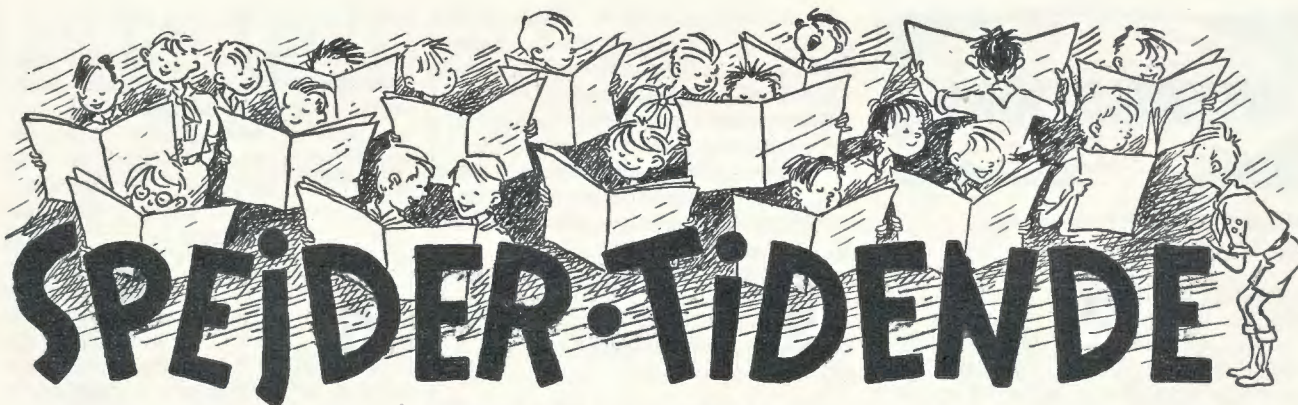
Gennem trops- og divisionsblade og gennem samtaler med førere landet over har vi fået det bedste indtryk af at rigtig mange skovmænd har taget handsken op! Hold- eller patruljevis tager man på hejks med formål til skov og savværk, besøger man tømrerhandel, og behandler man det indsamlede materiale på skovmandsmøderne og/eller hjemme.

Vi har talt med skovmænd, der troede, de vidste alt om tovværk, men som efter et nøjere studium er blevet klar over, at emnet rummede uanede dybder. Vi hører om skovmænd, der er ved at sætte sig ind i fototeknikkens mysterier. Vi læser om distrikts- og divisionskovmandsturneringer. Vi har set skovmænd i fuld sving med ildbor, primi mad, pionerarbejder og andet godt »bjørnekød«. Og vi har læst om skovmandspatruljer, der er blevet klar over, at de nok også hellere må se at komme i gang!

Og imens I arbejder på at gøre jer værdige til deltagelse i Vester Vov Vov, sidder kloge hoveder i Århus, Thisted, Bramminge, Hobro, Hillerød, Frederikssund, Døjringe, Ballerup og Kokkedal og udtænker fantasifulde planer, som vil gøre Vester Vov Vov til en oplevelse for alle deltagere. Vi skal ikke røbe mere end at raskiterne allerede er færdige, og at de ser både lovende og spændende ud, kort sagt ser ud til at blive det friske pust vestfra!

Vi er allerede begyndt at glæde os, bl.a. til at møde dig og din makker!

Aage-Frank-Stjansen

Spejdernyt fra nær og fjern

Redigeret af
O. Torup

Rask redningsdåd belønnet

Erik Bruun Hansen fra 2. Odense trop blev ved et af troppens arrangementer på Hylkedam den 21. august hædret med korpsets udmærkelsestegn i sølv for rask og modig optræden under fare for eget liv.

Under åbningsparaden udtalte divisionschefen:

»I slutningen af juni udviste Erik rask og modig optræden, da han sammen med sin ven, den 16-årige Kennet Rasmussen, Odense, reddede et søskendepar fra druknedøden.

En 10-årig dreng og en 14-årig pige ville ikke have været vendt hjem fra en badetur, hvis ikke vor spejderkammerat Erik og hans ven havde vist beslutsomhed og åndsnærværelse med deres eget liv som indsats. Derfor har Det Danske Spejderkorps besluttet at dekorere Erik med korpsets udmærkelse i sølv, en udmærkelse, som hører til de fineste blandt landets medaljer for livredning.

Og henvendt til Erik selv sagde divisionschefen:

»Du skal ikke blot have tak for din uselviske indsats for alle dine kammerater i troppen og også dine førere har du været et lysende eksempel på snarrådighed og spejdermæssig adfærd.

For Erik, som er 13 år, kom udmærkelsen som en fuldstændig overraskelse, og når en af aviserne betegnede ham som verdens gladeste spejder, er det sikkert rigtigt.

Skotland – Vådt land

»Vi blev indkvarteret i spejderborgen, der ligger smukt i en stor park uden for byen. Mange af drengene havde besvær med at komme op til tiden søndag morgen, men det klarede skotterne særdeles effektivt. De tog bare den første syvsover i rækken, slæbte ham ud under bruseren og lukkede op for det kolde vand. Derefter var der ingen problemer. Resten kom op så hurtigt, at man næppe troede sine egne øjne.

Det var en lille smagsprøve på Hans Oles oplevelser under Ribespejdernes Skotlandsrejse, hentet fra et rejsebrev til den hjemlige avis.

I den forbindelse erindrer vi om, at rejsebrevne til SPEJDERTIDENDE er særdeles velkomne.

Pas på de jyske køer!

1. Kolding trops sommerlejr formede sig som en kanotur på Gudenåen. Det var ingen problem at finde overnatningssteder, men de havde alle een skavank: der var kreaturer overalt, og derfor måtte lejrpladsen indhegnes. Det glemte man en nat, og resultatet viste sig den næste morgen: En gryde med kakao var borte; en patruljestander var spist sammen med en teltpose og to læderremme (det er det man kalder appetit) og en større kokage var anbragt ovenpå en spejderhat.

Hva' er den a'?

Spejdere fra Saksøbing har været på lejr i Norge. Lollands Tidende skriver om deres oplevelser, og under overskriften står: Spejderne i Norge har det fortsat godt, men det kniber med at ligge tørt om natten!

Spejdere afværger skovbrand

Spejdere fra Nordborg trop som var på lejr i Sverige høstede anerkendelse fra politi og brandvæsen på grund af hurtig og energisk indgriben, da de konstaterede brand i skovbunden nær deres lejr.

Det var et par enlige skovmænd, som opdagede branden. De gik i gang med at slukke ilden, men da de ikke magtede dette, begyndte de at grave et brandbælte sammen med deres kammerater, som på deres vej hjem til lejren blev tilkaldt af røgen.

Brandvæsen og politi alarmeredes og ilden blev nedkæmpet. At den ikke nåede at udvikle sig til en større skovbrand tilskrives spejdernes resolute indsats og navnlig deres etablering af et brandbælte. — Fint gjort!

Nye hytter

2. Riisskov og 1. Stenløse skal inden længe have indvielse, og også Sct. Jørgens trop i Svendborg er ved at kunne melde deres spejderhus færdigt.

IGEN ET NYT SPEJDERLAND Singapore

Egentlig er Singapore ikke »nyt«, da der lige fra 1910 har været en hel del spejdere, men da denne tidligere engelske koloni i august 1965 blev en selvstændig nation, kan betegnelsen godt passe.

Der er godt 7000 spejdere i 15 divisioner i Singapore. Spejderchefen er tillige præsident for Singapore, så de har gode forbindelser. Der er et stærkt udbygget lejrplads- og hytteprogram og en meget virksom Gilwelltræning. Vi byder Singapore hjerteligt velkommen som medlem af The International Conference og spejdernes verdensbroderskab.

Leif Paltorp

Du skal snart på sommerlejr igen ...

TAG TIL SYDSLESVIG

Inden man ser sig om, skal næste års sommerlejr planlægges. Måske er ideerne allerede ved at blive vurderet, men her er i hvert fald een til:

Dansk Spejderkorps i Sydslesvig ejer en aldeles dejlig gård i TYDAL, der ligger i Tredalen, 22 km syd for Flensburg i Eggebæk sogn, Flensburg amt.

Her er alt, hvad hjertet begærer. Selve grunden er 18 tdr. land, d. v. s. ca. 90.000 m², hvoraf ca. 50.000 m² er velegnet til lejrpladser for større eller mindre grupper. Der er eng, granplantage, 2 bække og andre vandløb, med andre ord — et rigtigt spejderterræn.

Selve gården »Spejdgården Tydal« er et stort grundmuret hus med alle moderne installationer, centralvarme ved oliefyr, elektrisk lys, rindende vand, W.C., køkken med flaskegas o. s. v. Der er 7 soverum med 30 køjer, heraf 1 lederrum med 2 køjer og 1 rum med 14 madrasser, så der ialt kan overnatte 44 mand. Der er endvidere en stor spejderhal med pejs og plads til ca. 60.

Ude i terrænet findes haner til drikke- og vaskevand, der er cykleskur, forbrænderovn og parkeringsplads(!) ... ikke sandt, alt i orden.

Dette dejlige sted er åbent mod en rimelig betaling for alle medlemmer af spejderkorpserne, men bestilling må afgives i god tid.

Benyt denne enestående mulighed for et udgangspunkt til en sommer-tur rundt til de gamle danske steder. Henvendelse for nærmere oplysninger til undertegnede, Postbox 44, København K.

Leif Paltorp

Historien om et tropshus (Fortsat fra side 149)

To spejdere kappes om at sætte fliser op på toiletterne, andre lægger vand ind og monterer olietank, skabe opstilles og der naturtræbehandles. Udenfor lægges kampestensterrasse og græstørv. Flagstangen rejses og den 12. juni er der indvielse.

Huset har kostet ca. 38.000 kr. og på grund af bl.a. brandforsikring, en stor good-will fra mange interesserede og spejderfesten skylder troppen kun ca. 1.000 kr. på huset, som med sine 135 m² vurderes til 100.000 kr.

Og som spejderne selv siger, vi har haft det dejligt, mens vi byggede det, vi har lært en masse forskelligt, og noget, som man selv har slidt for at få, det passer man jo også på.

Huset holdes forøvrigt opvarmet gennem kolde perioder, således at det altid er klar til brug, når man har lyst.

(referat fra en, der blot hjalp lidt til)

Rollo 66 (Fortsat fra side 153)

gennem denne, var man så i Valhallas forgård, hvor man blev modtaget af guden Heimdal. Han forhandlede så med alfader Odin, om spejderne kunne få adgang til Valhalla. Når Odin så i sin mildhed havde givet tilladelse til at komme ind, skulle man først over regnbuen, som lå over søen. I søen lå midgårdsormen og hvæsedede og pustede vand op på de formastelige, som ville ind i selve Valhalla. Ved højbordet sad alle guderne og spiste kødben og drak mjød til. Spejderne, som kom ind i Valhalla, blev af trælkvinder beværtet med kødben og mjød. Benene kunne steges over nogle lange bål, som brændte i hallen. Belysningen i Valhalla var et utal af fakler, og det var et betagende og farverigt skue. Jeg tror, at denne øvelse blev et rigt minde for alle de drenge, som deltog i den.

Efter 8 dages lejr sluttede Rollo 66, og nu er den kun et minde, men et minde vi med glæde ser tilbage på.

BG.

Har nogen fundet Kim's hat?

Min søn var med i lejr ved Faxe Ladeplads. Da de skulle hjem og lagde deres udrustning klar, blev min søns hat borte.

Jeg har fået den tanke, at Magasinet kunne efterlyse hatten. Den er mærket i svederemmen med hans navn Kim.

Med hilsen

E. A. Jørstad

Hjeblevej 2 Nyborg

Den er ikke nogen
egentlig jagthund
— men kaninerne
der af grin!
(Boys' Life)

Løsning af førstehjælpsopgaven

(fortsat fra side 142)

For blot få år siden ville man have anbefalet knebelspres, opskæring, udsugning eller brænding af såret med glødende jern, håndpålæggelse og salve af spindelvæv og rævekugler. Disse, og en del ligeså effektive midler, er i det væsentlige overleveret fra middelalderen, hvorhen de atter bør forvises. De gavner intet og kan i ubehjælpssomme hændelser gøre betydelig skade.

Den rigtige behandling er hvilende transport til nærmeste læge eller skadestue. Transporten skal selvfølgelig helst foregå nogenlunde hurtigt, men det vigtigste er, at han *ikke anstrenger sig*. Han skal altså køres, dog ikke nødvendigvis i liggende stilling.

Indtil for nylig har man yderligere anbefalet knebelspres til gamle mennesker og spædbørn — de seneste undersøgelser på dette område synes dog at pege imod, at man skal undlade dette, og altså under alle forhold skal indskrænke hjælpen til hurtig, hvilende transport til læge eller skadestue.

Det kom som et chok for os alle, da vi midt under sommerlejren fik meddelelse om, at Bæver (Birger Rasmussen) var død under en ferietur i Norge.

Birger startede sin spejdertid i 3. Vesterbro trop — en kort tid var han spejder i 1. Vesterbro trop, men vendte tilbage til troppen, hvor han efter at have været spejder og skovmand, nu ved sidste Sct. Georgsdag rykkede op som rover.

Vi lærte at sætte pris på Birger som en god spejder, som vi vil savne blandt os.

Vor medfølelse samler sig om Birgers moder, fader og lillebroder. Æret være hans minde.

Lars

DYE DAVNE TIL

ÆRETS SIDEN

RIDDERE

VÆBLERE

VANDRINGER

7. Aarhus

PF Jørgen Lauritzen

Mikkelskov trop, Dragør

SM Poul Fredriksen

Kongsvang trop, Århus

PF Jens Ejnar Olesen

1. Viby, Viby J.

PF Peter Hammer Hansen

PA Ole Steen Nielsen

1. Brønshøj

SM Ole Amorsen

Jacala-Stammen, Taastrup

SM Henning Millard

Bavnehøjtroppen, Løgstrup

PF Jens Jørgen Kjeldsen

SM Lars Kjeldsen

2. Frederiksborg

PF Erling Tømmerup

3. Ørdrup

PF Henrik Been

1. Riisskov

SM Ole Karstensen

Virum trop

PF Erik Helweg-Larsen

Niels Brünner

PA Bjarne Boesgård

Anders Christensen

Jan Bohse

PF Finn Wedel Fleron

PA Erik Hansen

PF Michall Prasz

Snaphanerne, Rødvig Stevns

PF Kjeld Tyllesen

Varde trop

PF Carlo Hansen

PA Niels Ebbe Svennesen

7. Aarhus

PA Ole Jensen

Jacala-Stammen, Taastrup

SM Ejvind Petersen

5. Sønderbro, København

PF Leif Rønn Pedersen

PF Lars Lundstrøm

1. Næstved

Finn Brasen

Søren Larentzen

Appsi-Stammen, Taastrup

PF Gorm Rønn Nielsen

Prins Borritz trop, Faxe Ladeplads

PF Peter Nielsen

Tors trop

SM Erik Hing Jul Jensen

3. Ørdrup

PF Michael Nørvig

PF John Petersen

1. Riisskov

PF John Gyde Poulsen

Kristian Jacobsen

Jesper Selc

Ebbe Ditlev Petersen

Leif Hedegaard

Poul Astrup

Erik Eriksen

3. KL. SPEJDERE

Virum trop

PA Bjarne Boesgård

2. Frederiksborg

PF Erling Tømmerup

Jacala-Stammen, Taastrup

SM Ejvind Petersen

PF Jørn Olsen

PF Lars Engsbø

Hans Tausens trop, København

PF Jan Bigom

1. Næstved

Bjarne Søndergård

Flemming Nielsen

7. Aarhus

SM Knud Nielsen

1. Viby, Viby J.

PF Peter Hammer Hansen

PA Ole Steen Nielsen

Tors trop

SM John Pedersen

100 KM

5. Sundby, København

SM Ingolf Sørensen

SM Leo Sørensen

SM Klaus Møller

Tors trop

PF Steen Grønberg

PF Steen Navntoft

90 KM

Tors trop

PF Gerner Jensen

PF Steen Navntoft

PF Steen Grønberg

5. Sundby, København

PF Rene Rust Jørgensen

PA Mogens Kjær

PF Bjarke Møller

75 KM

Bavnehøjtroppen, Løgstrup

PA Karl Ove Lundsgård

PA Bjarne Jeppesen

Tonny Machenhauer

Poul Juul

5. Sundby, København

PF Rene Rust Jørgensen

PA Mogens Kjær

PF Bjarke Møller

PF Djion Hansen

PA Peder Pedersen

60 KM

1. Viby, Viby J.

PF Torsten Karlsson

PA Per Flintholm

Asbjørn Karlsson

Snaphanerne, Rødvig Stevns

Erik Engelbrechtsen

Arne Jensen

5. Sundby, København

PA Klaus Kej

Frank Jørgensen

Peter Laursen

Søren Albrechtsen

Flemming Lund Clausen

1. Stenløse

PF Hans Jørgen Ficher

Rasmussen

PA Henrik Jessen

Redaktionen sluttet 26. sept. 1966

SKISTØVLER

til ski- og traveture

str. 32-33	59.-
str. 34-36	63.-
str. 37-39	66.-
str. 40-45	69.-

SKULDERTASKER

ULV	SPEJDER	FF- m/lynås
12.00	19.75	28.00

DEPOTETS

JULEKATALOG

gør det nemt at skrive ønskesedler

FELTFLASKER

Plastic brun 1/2 l.
4.25

Aluminium	
lærred	filt
1/2 l.	3/4 l.
17.50	18.00

KIT KAT lærred 1 l.
25.00

Spejdernes lommebog 1967

32 sider spejderstof, knob,
silvakompas, signalering,
kunstigt åndedræt, morse
færdselstavler.

Kr. 5.50

Den bliver hurtigt udsolgt

KORPSKONTOR:

Frydendalsvej 32, København V.
Tlf. ((01) 83) VE 3666 og 3650.
Kontortid: 8-16. Lørdag lukket.

REDAKTION AF KORPSETS BLADE:

SPEJDERSPORT

Lektor Svend Ranvig,
Kongebrovej 28, Sorø.
Tlf. ((03) 635) Sorø 857.

SPEJDERNES MAGASIN

Fuldmægtig Axel Skylv,
Udsigten 18, Gentofte.
Tlf. GE (0133) 2719.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . KØBENHAVN K . Telf. PA 4526

Odense:	Århus:	Aalborg
Klostervej 19	Frederiksgade 69	Danmarksgade 3
Telf. (09) 11 24 18	Telf. (061) 3 36 13	Telf. (08) 13 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger